Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus

Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 477

rati sūt: imēsam dei erga hoīes oñdit ꝓuidētiā: ⁊
ieffabilē sigt affectū: q nihil nr̄oꝝ deū lateat: etiā
ꝑua ⁊ ociosa dicta eiꝰ sciaꝫ fugiāt. Deridēt intelli/
gentiā ecclīasticā ī h̄ loco: q carnis resurrectionem
negāt: q̄si nos ⁊ capillos q nūerati sunt ⁊ a tōsore
decisi: oēs dicamꝰ resurgerere: cū saluatoꝛ nō di/
xerit: vestri aūt ⁊ capilli oēs saluādi sūt: sꝫ nūera/
ti sūt. Ubi nūerꝰ est: scia nūeri demōstrat̄: nō eius
dē nūeri ꝯuersatio. Tu aūt dñe.

De Cōfessoꝛibꝰ. Sermo Fulgētij

Dominicus ser
mo quē debemꝰ oēs nō solū studiose
veꝝ etiā sapiēter audire: cui nos optꝫ
hūil̄r ac delectabil̄r obedire: modera
tiōis sue tenēs vbiqꝫ tēperiē: vt nec ouibꝫ dsint pa
bula: nec pastoꝛibꝫ alimēta: q̄dā special̄r nob̄ prece
pit: q̄dā v̄o general̄r ⁊ nob̄ ⁊ vob̄. Nob̄ nāqꝫ. id ē
s̄uis: q̄s pr̄ ille familias rex oīm dñs: ad h̄ ī mag̃
sua domo ꝯstituit: vt pplo eiꝰ v̄bū gr̄e mistremꝰ:
special̄r iniūgit̄ scte p̄dicatōis officiū: generaliter
v̄o ⁊ nob̄ ⁊ vob̄ salutarꝫ indicit̄ obediētia māda/
toꝝ. In qbꝫ denuo mādatꝫ tanq̄ ditissimis fercu
lis: sic celestiū delitiaꝝ copia spiritualis exuberat
vt in verbo dei abūdet: qd̄ ꝑfectꝰ comedat: abūdet
etiā qd̄ ꝑuulus sugat. Ibi est em̄ simul ⁊ lacteꝰ po
tus: q tenera fideliū nutriat̄ infantia: ⁊ solidꝰ cibꝫ
q robusta ꝑfectoꝝ iuuētꝰ: spiritalia scte v̄tutꝫ acci
piat incremēta. Ibi ꝓrsus ad salutē ꝯsulit̄ vniuer
sis q̄s dñs saluare dig̃t. Ibi ē qd̄ oī etati ꝯgruat:
ibi qd̄ oīn ꝓfessiōi ꝯueniat. Ibi audiuimꝰ p̄cepta
q faciamꝰ: ibi cog̃scimꝰ p̄mia q speremꝰ. Ibi ē ius/
sio q nos ꝑ lr̄aꝫ doceat ⁊ istruat ad sciaꝫ: ibi ꝓmis/
sio q ꝑ gr̄aꝫ trahat ⁊ ꝑducat ad glīaꝫ. Seruoꝛum
igit̄ q̄s pplo suo p̄posuit dñs spāle officiū demon
Matt. 24. strare volēs ait: qd̄ ex euāgelio audiuimꝰ. Quis pu
tas ē fidel̄ s̄uꝰ ⁊ prudēs: quē ꝯstituit dñs sup famī
liā suā: vt det ill̄ ī tp̄e tritici mēsurā. Btūs s̄uꝰ il/
le: quē cū venerit dñs iuenerit ita faciētē. Quis ē
iste dñs frēs. Xp̄s sine dubio: q suis discipulis ait
Joh. 13. Uos vocatꝫ me mgr̄ ⁊ dñe: ⁊ bn̄ dicitꝫ sum eteni.
Que est etiā huiꝰ dñi familia? Nimiꝝ illa est: quā
ipe dñs de manu inimici redemit: ⁊ suo dño mā/
cipauit. Hec aūt familia est scā ecclīa catholica: q
ꝑ oꝛbē terre copiosa fertilitate diffundit̄: ⁊ redem
ptā speciosa sui dñi sanguie gloriat̄. Filius em̄ ho
minis sicut ipe ait nō venit ministrari sꝫ ministra
re: ⁊ dare aīam suā redēptionē ꝓ multis. Ipse est
etiā pastoꝛ bonꝰ: q aīam suā posuit ꝓ ouibus suis
Grex ḡ boni pastoꝛis: ipsa est familia redēptoꝛis.
Dispēsatoꝛ v̄o q̄s sit quē opoꝛtet eē fidelē pariter ⁊
prudentē: paulus nob̄ oñdit apl̄s: q de se suisqꝫ so
1. Coꝛ. 4. cijs loquēs ait: Sic nos existimet hō vt mistros
xp̄i: ⁊ dispēsatoꝛes misterioꝝ dei. Hic iā querit̄
inter dispensatoꝛes: vt fidelis q̄s inueniat̄. Ne q̄s
aūt nr̄m solos aplos dispēsatoꝛes factos existimet
neglectoqꝫ militie spūalis officio: seruus piger in/
fideliter iprudēterqꝫ doꝛmitet: ipe btūs apl̄s ep̄os
q̄ꝫ dispēsatoꝛes esse oñdēs ait: Opoꝛtet em̄ ep̄m si/
Tit. 1. ne crimie eē: sicut dei dispēsatoꝛē. Serui ergo pa/
trisfamilias sumꝰ: dispēsatoꝛes dñi sumus: mēsu/
rā tritici quā vobis erogemus accepimꝰ. Que v̄o
sit ista mēsura tritici: si q̄ramus ipam nobis btūs
Roma. 12. paulus oñdit dicens: Unicuiqꝫ sicut deus diuisit
mensurā fidei. Quā ergo mēsurā xp̄s nūcupat: ip

sam mēsurā fidei paulus appellat: vt cognoscamꝰ
nō aliud esse spūale triticū: qꝫ xp̄iane fidei venera/
bile sacr̄m. Huiꝰ tritici mēsurā vobis in noīe dñi
damus: quotiēs illūinati dono gr̄e spūalis: s̄m re
gulā vere fidei disputamus: ⁊ eandē tritici mensu
rā ꝑ dñicos dispēsatoꝛes accipitis: cū quotidie per
dei famulos verbū veritatis auditis. De ipa ergo
nūc tritici mensura loq̄mur: ex ipa sicut deus diui
dit vniuersi pascimur: vn̄ alimēta bone vite suma
mus: vt ad eterne vite p̄mia ꝑuenire possimus: in
illū credētes: in illū sperātes: illū p̄ oībus ⁊ in oī/
bus diligētes: q seip̄m nobis et alimentū p̄stat: ne
deficiamus in via: ⁊ p̄miū seruat: vt gaudeamꝰ in
patria. Xp̄s est em̄ alimentū nr̄m: xp̄s est p̄mium
nr̄m: xp̄s est cibus ⁊ cōsolatio currentiū: ipe est sa
cietas ⁊ cōsolatio q̇escentiū btōꝝ. Ad ipam itaqꝫ
tritici mēsurā ꝑtinet: qd̄ dñs ait: Uēdite q possīde Luc. 12.
tis ⁊ date elemosynā: facite vobis sacculos q nō ve
terascūt: thesauru nō deficiētē in celis: quo fur nō
appꝛopiat: neqꝫ tinea coꝛrūpit. Magnū bonū est
charissimi frēs: valde ꝯgruū: valde cōmodū ⁊ ma
xime xp̄ianis oībus appetendū: vt vnusq̄sqꝫ defi/
cere nō delectet̄ in penis: sꝫ oēs ꝓficere studeamꝰ
in melius. Arboꝛes sumus frēs in agro dñico ꝯsti
tute: deus aūt noster est agricola. Ille nos cōpluit
ille colit. Ipse fecunditatē donat: ipe fructificandi
gr̄am subministrat. Pluuia dei est sermo scte p̄di
catiōis: cultura dei: infusio gr̄e spiritalis. Deꝰ igit̄
p̄cepto nos cōpulit: adiutoꝛio colit: dū cōpulit: au/
fert a nobis ignoꝛātie siccitatē: dū colit: bene viuē
di condonat vbertatē. Dum pluit terrā nr̄i coꝛdis
irrigat: dum vero colit: de ipsa terra spinas et tri/
bulos mūdane cupiditatis extirpat. Debemꝰ ita
qꝫ fecūdari celestibus pluuijs: debemꝰ cōgrua fru
ctificatiōe manibus supni rn̄dere cultoꝛis: ⁊ si nō
possunt oēs arboꝛes equales fructus afferre: nul/
la tn̄ in agro dñico debet sterilis ꝑmanere. Mul
tum metuēda est nobis frēs: illa sentētia cōminan
tis qua dicit̄. Oīs arboꝛ q nō facit fructū bonū ex Matt. 3.
cidet̄: ⁊ in ignē mittet̄. Qd̄ si sterilitas in ignē mit
tit̄: rapacitas q̇d meret̄? Aut q̇d recipiet qui alie/
nū tulerit: si semꝑ ardebit qui de suo nō dederit?
Et si iudiciū sine misc̄dia erit illi q nō fecit miseri
coꝛdiā: q̄le iudiciū erit ei q fecit ⁊ rapinā? Timea
mus ergo frēs: timeamꝰ actus nr̄os. Obediēs xp̄o
vendat q possidet: ⁊ elemosynā det vt de terra coꝛ
ad celū leuet: vt auariciā calcet: vt ad ꝑfectiōis cul
mē tota mētis intētione festinet: vt nō sit sollicitꝰ
que sunt mūdi: sed q sunt dñi: vt mundū sibi cru
cifixū habeat: seqꝫ mūdo crucifixū exhibeat: vt sit
oīno pauꝑ in seculo ⁊ diues in xp̄o. Quis ignoꝛet
boni huius magnitudinē? Uidemus aūt nō oībꝫ
venūdandarū rerū suaꝝ inesse virtutē. Unusq̄sqꝫ
em̄ ꝓpriū h̄ēt donū a deo: alius q̇dē sic alius autē
sic. Ecce hoc tā magnū bonū iplere pauci pn̄t: oēs
nō pn̄t. Nunq̇d qꝛ paucis donat̄ ista ꝑfectio: ꝓpte
rea debēt esse pessimi: q̇cunqꝫ in bono nōdū pn̄t eē
ꝑfecti? Nunq̇d ꝓpterea xp̄ianus debet vicio rapa
citatis insistere: qꝛ foꝛte nōdū pōt oīa sua pauperi
bus erogare? Aut ideo debet aliena ꝯcupiscere: qꝛ
ꝓpria nōdū pōt oīno ꝯtemnere? Absit hoc frēs ab
oībus xp̄ianis: auertat hoc deus a fidelibus suis
Apostolus em̄ veraciter dicit: Qꝛ neqꝫ auari neqꝫ
rapaces: regnū dei possidebūt. Manifestū est au 1. Coꝛ. 6.
tē: quia oēs qui a regno dei alienabunt̄: ī eterno
igne cum diabolo eiusqꝫ angelis dānabūt̄. Pro/
M

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0477
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG